



## ПО ВЪРШИТБА.

### I.

— Ш-ш-шт!... Тапа-тапа! Тапа-тапа! Ш-ш-шт!...

Двата коня — Червенко и Бѣлко — влачат леката диканя и товара на диканята: Мирча и Мирушка.

Остритѣ кремъци на диканята рѣжатъ тежкитѣ житни класове. Червенко и Бѣлко ронятъ съ копитата си узрѣлото зърно. Мирчо и Мирушка подканятъ:

— Дий! Дий!...

Низкиятъ стожеръ скърца. Червенко и Бѣлко сбиратъ глави и шушукатъ.

Червенко прѣхти:

— Не ме измѣствай все налѣво! Казалъ съмъ ти толкова пжти!...

— Бѣлко и той прѣхти:

— Азъ не те измѣствамъ! Тебе ти е вървежътъ такъвъ!

— Вървежа си азъ го зная! Отъ десетъ години на самъ кола тегля...

— Колата е едно, пъкъ диканята е друго...

Червенко тупва съ главата си Бѣлка по шията.

— Не ме учи! Азъ вършея всѣко лѣто!

И Бѣлко тупва съ глава Червенка.

— Не приказвай много! Тегли диканята, че пакъ ще те жилне пржчката на Мирча...

— Азъ си зная работата!

— И азъ си зная работата!

Бѣлко и Червенко си раздѣлятъ главитѣ, вирватъ уши и повличатъ диканята леко, като перо. Мирчо и Мирушка викатъ единъ следъ другъ: